

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 10Co/500/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5112234431
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 02. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Amália Paulerová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2016:5112234431.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte v zložení z predsedníčky senátu JUDr. Amálie Paulerovej a členov senátu JUDr. Róberta Urbana a JUDr. Erika Vargu v právnej veci navrhovateľa - POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, právne zastúpeného Advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Grösslingova 4, Bratislava, IČO: 36 864 421, v mene ktorej koná Doc. JUDr. Branislav Fridrich PhD., advokát a konateľ proti odporcovi - Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom Bratislava, Župné nám. 13, o náhradu škody a náhradu nemajetkovej ujmy, na základe odvolania navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 17C/307/2012-157 zo dňa 25.5.2015 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok okresného súdu.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd zamietol návrh navrhovateľa, ktorým sa dňa 27.9.2012 domáhal od odporcu náhrady majetkovej škody v sume 125 eur a náhrady nemajetkovej ujmy v sume 429,65 eur, titulom tvrdeného nesprávneho úradného postupu, ktorého sa mal dopustiť súd prvého stupňa v exekučnej veci vedenej u súdneho exekútora pod sp. zn. Ex/7189/2010 (povinná - A. G., dlžník zo zmluvy o úvere č. 5381023). Navrhovateľ v návrhu tvrdil, že okresný súd rozhodol o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až 26.1.2011, konanie pritom začalo 7.6.2010, stalo sa tak s omeškaním viac ako 233 dní, keď žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia okresný súd zamietol. Navrhovateľ dodal, že vyvinul úsilie, aby docielil vecný posun v exekučnom konaní, podal aj žiadosť o informáciu o stave konania, stalo sa tak dňa 2.7.2009, 23.9.2009, 13.11.2009, 25.2.2010, napokon podal aj sťažnosť dňa 30.8.2010, 23.11.2010, 25.5.2011. Z dôvodu nesprávneho postupu orgánu štátu mu vznikla majetková škoda vo výške 125 eur predstavujúca náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a udržateľnosti pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej. Vynaložil v tomto období na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných úkonov zamestnanca pomocou informačného systému sumu 70 eur, na udržanie a správu informačného systému sumu 40 eur, na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu sumu 15 eur. Pri uplatnení si aj náhrady nemajetkovej ujmy navrhovateľ skutkovo argumentoval tým, že márnym uplynutím času došlo u neho aj k vyvolaniu viacerých rizík - neskorým ukončením procedúry k zániku povinného, k zmareniu účelu konania pre stratu kontaktu s povinným, k insolvenčii povinného; neexistencia akéhokoľvek účinného vnútroštátneho prostriedku nápravy v spojení s absolútnou nemožnosťou vrátenia strateného času vyvolala u navrhovateľa, resp. u členov riadiacich orgánov spoločnosti, ako aj u majiteľov pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti, zánik ďalších plánovaných a už vytvorených podnikateľských aktivít,

hospodársku stratu, spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí. Základ nároku na náhradu nemajetkovej ujmy videl navrhovateľ v požiadavke na : spravodlivé usporiadanie vzťahov, dosiahnutie adekvátnej nápravy a primeranej satisfakcie za porušenie základných práv a princípov právneho štátu. Za primeranú náhradu nemajetkovej ujmy považoval sumu 429,65 eur (vychádzal z alikvotného pomeru nároku 55 eur za každý mesiac omeškania exekučného súdu). Pri vyčíslení náhrady nemajetkovej ujmy poukázal na závery Ústavného súdu SR prijaté vo viacerých nálezochoch (aj ich konkrétne označuje) vo veci porušovania práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov súdmi v civilnom konaní.

Okresný súd konštatoval v dôvodoch rozhodnutia splnenie podmienky právomoci vo veci konať a rozhodnúť, keďže navrhovateľ za účinnosti zákona č. 514/2003 v znení účinnom do 31.12.2012 si uplatnil návrh na predbežné prerokovanie nároku u príslušného orgánu štátu.

Okresný súd vykonaným dokazovaním, najmä oboznámením sa s obsahom spisu okresného súdu sp. zn. 18Er/2978/2010 (Ex 7189/10) zistil, že v označenom exekučnom konaní exekútor požiadal dňa 16.7.2010 exekučný súd o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Exekučným titulom bol rozhodcovský rozsudok vydaný Stálym rozhodcovským súdom zriadený zriaďovateľom Slovenská rozhodcovská a.s. so sídlom Bratislava zo dňa 23.11.2009 sp. zn. SR 17461/09, právoplatný 4.1.2010 a vykonateľný 7.1.2010. Po obdržaní žiadosti exekútora exekučný súd písomnou výzvou žiadal o predloženie rozhodcovského spisu, zmluvy o úvere s rozhodcovskou doložkou, doručky preukazujúcej doručenie rozhodcovského rozsudku povinnej. Exekučný súd vykonal (ex offa) prieskum exekučného titulu z hľadísk vymedzených v ustanovení § 44 ods. 2 Exekučného poriadku a zistil, že výkon práv oprávneného podľa rozhodcovskej doložky je nezlučiteľný s dobrými mravmi a normami na ochranu spotrebiteľa. Vychádzajúc z tohto záveru súd uznesením 18Er/2978/2010-18 zo dňa 6.12.2010 žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol.

Okresný súd pri právnom posúdení nároku navrhovateľa postupoval podľa § 3 ods. 1 písm. a/, d/ a ods. 2, § 9 ods. 1, ods. 2, § 15 ods. 1, § 17 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci v účinnom znení do 31.12.2012, aplikoval aj ustanovenie § 41 ods. 2 (s účinnosťou od 1.6.2010 do 31.5.2011) a § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v účinnom znení od 1.6.2010 do 31.5.2011.

Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že exekučný súd rozhodol o žiadosti súdneho exekútora (zamietnutím) po uplynutí 15 dňovej lehoty, avšak podľa názoru okresného súdu s poukazom na § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v aplikácii s ustanovením § 41 ods. 2 písm. c/, d/ EP v znení účinnom od 1. júna 2010 sa lehota 15 dní nevzťahovala na prípad zamietnutia žiadosti súdneho exekútora na udelenie poverenia ak exekučným titulom bol rozhodcovský rozsudok. Z ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku nevyplýva, že by sa mala vzťahovať lehota 15 dní na prípad, ak exekučný súd zistí rozpor žiadosti, alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom a žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Naopak, zákon takúto lehota v prípade negatívneho rozhodnutia exekučného súdu neukladá, uvedené pritom platilo aj pred 1.6.2010.

V dôvodoch rozhodnutia okresný súd poukazuje na povinnosť exekučného súdu ex offa podrobiť prieskumu rozhodcovský rozsudok v exekučnom konaní z hľadísk vymedzených v § 45 zák. č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní. Ide o tzv. prieskumný inštitút, ktorý umožňuje exekučnému súdu následný procesný postup - zastavenie exekučného konania ohľadom nároku priznaného rozhodcovským rozsudkom, ak tento vykazuje niektorú z väd uvedenú v § 45 zák. č. 244/2002 Z.z. Rozhodovacia prax súdov už konštatovala oprávnenie a dokonca povinnosť exekučného súdu v exekučnom konaní preskúmať rozhodcovský rozsudok z hľadísk vymedzených v § 45 zák. č. 244/2002 Z.z. Uvedený záver prijal vo svojom rozhodnutí i Najvyšší súd SR sp. zn. 3MCdo 11/2010 zo dňa 26.9.2011. Napokon podľa uznesenia Ústavného súdu SR IV. ÚS 60/2011-13 zo dňa 3.3.2011 vnútroštátny súd môže vykonať ex offa prieskum aj na nekalú povahu rozhodcovskej doložky v prípade právoplatného rozhodcovského rozsudku vydaného bez účasti spotrebiteľa v takom rozsahu, v akom mu to umožňujú vnútroštátne procesné pravidlá v rámci obdobných opravných prostriedkov vnútroštátnej povahy. V takomto prípade prináleží vnútroštátnemu súdu vyvodit' všetky dôsledky, ktoré z toho podľa daného vnútroštátneho práva vyplývajú, s cieľom zabezpečiť, aby spotrebiteľ nebol uvedenou doložkou viazaný. Exekučný súd v uznesení 18Er 2978/2010-18, Ex 7189/10 zo dňa 6.12.2010 konštatoval výkon práv oprávneného podľa posudzovanej rozhodcovskej zmluvy za nezlučiteľný s dobrými mravmi a normami na ochranu spotrebiteľa a považoval za dôvodné aplikovať ustanovenie § 45 zákona o rozhodcovskom konaní.

Napokon súd poznamenal i to, že proti uzneseniu o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora na vydanie poverenia navrhovateľ (v exekučnom konaní v pozícii oprávneného) nepodal riadny opravný prostriedok, uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 29.12.2010.

Procesný návrh navrhovateľa vykonať dokazovanie na výšku majetkovej škody predloženým znaleckým posudkom súd neakceptoval, poukázal na to, že navrhovateľom predložený znalecký posudok vychádza z tzv. zvýšených nákladov, majetková ujma je vypočítaná všeobecne bez toho, aby sa pri uvedenom výpočte zohľadnili špecifiká každej jednotlivéj veci, vychádzalo sa len z údajov uvedených v účtovníctve (účtovných nákladov) navrhovateľa, bez akéhokoľvek auditu, porovnania aj základnej činnosti v poskytnutých úveroch. Predložený posudok obsahuje tzv. štatistické ukazovatele, ale nepreukazuje škodu v konkrétnom konaní. Vyúčtované režijné náklady navrhovateľa nemôžu byť považované za faktickú škodu, pretože sú vynakladané na celkovú podnikateľskú činnosť navrhovateľa - podnikateľského subjektu, v príčinnej súvislosti s realizáciou predmetu obchodnej činnosti, čo nemožno považovať za škodu.

Navrhovateľ v konaní nepreukázal ani vznik podmienok podľa § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. na náhradu nemajetkovej ujmy. Skutkové tvrdenia navrhovateľa o nemajetkovej ujme okresný súd neakceptoval z dôvodu, že navrhovateľ tvrdené skutočnosti žiadnym dôkazom vo vzťahu k tomuto nároku nepreukázal. Súd nezistil, že by v danej exekučnej veci navrhovateľ využil nejaké právne prostriedky do vydania udelenia poverenia, teda že chcel zvrátiť ten stav, v ktorom počítaval podľa jeho uvedenia neistotu, frustráciu. Tvrdená škoda nemá bezprostrednú a priamu príčinnú súvislosť s rozhodnutím exekučného súdu, tvrdenými prietahmi. Súd uzavrel, že navrhovateľ nepreukázal v konaní primárny predpoklad zodpovednostného vzťahu, existenciu nesprávneho úradného postupu orgánu štátu a keďže pre vznik zodpovednosti štátu musia byť splnené kumulatívne ešte aj ďalšie predpoklady, je nadbytočné a nehospodárne vyjadrovať sa podrobnejšie k hodnoteniu ďalších podmienok zodpovednosti (vzniku škody ako majetkovej či nemajetkovej ujmy a príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody).

Podľa § 142 ods. 1 O.s.p., súd odporcovi nepriznal náhradu trov prvostupňového konania, odporca - úspešný účastník, právo na náhradu trov neuplatnil a ani z obsahu spisu nevyplývalo, žeby tomuto účastníkovi vznikli nejaké trovy.

Proti rozsudku okresného súdu v zákonnej lehote podal odvolanie navrhovateľ, domáhal sa zrušenia rozsudku a vrátenia veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Prioritne argumentoval, že súd nemal splnené podmienky ustanovenia § 101 ods. 2 O.s.p. na prejednanie veci v neprítomnosti účastníkov. On (navrhovateľ) riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania, uviedol dôležité dôvody a predložil súdu listiny spojené s označenými dôvodmi. Ak súd napriek tomu prejednal vec podľa § 101 ods. 2 O.s.p., odňal mu tým právo na konanie pred súdom. Odvolateľ namietal zaujatosť sudcu prejednávajúceho aktuálnu vec. Citoval ustanovenie § 14 ods. 1, § 15 O.s.p. On uskutočnil podanie (obsiahnuté v texte žaloby), ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená na prejednanie a rozhodnutie je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevzhladol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach odvolateľa a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Je tomu tak aj preto, že rozhodnutie krajského súdu je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach. V súvislosti s touto odvolacou argumentáciou odvolateľ poukazuje na právny názor rozhodnutia Krajského súdu v Trnave sp. zn. 11NcC/46/2012-24 zo dňa 17.10.2012 v právne a skutkovo zhodnej veci, v ktorej nadriadený súd vylúčil všetkých sudcov Okresného súdu Dunajská Streda z rozhodovania a prejednávania veci. Za takýchto okolností a s vedomím, že názor krajského súdu vo veci nestrannosti pre rozpor s rozhodovacou praxou iných krajských súdov, Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu, neobstojí; že on (odvolateľ) podal ústavnú sťažnosť pre porušenie práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu, nebolo a nie je prípustné, aby konanie pokračovalo ústnym pojednávaním, v ktorom vykonával úkony a rozhodoval vylúčený sudca. V konaní bolo možno uskutočniť len také úkony, ktoré nepripúšťajú odklad. Ústne pojednávanie vo veci odklad nepripúšťalo, nebolo neodkladným úkonom za danej procesnej situácie.

Odvolateľ argumentoval i tým, že konečné/meritórne rozhodnutie vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o

zamietnutí návrhu navrhovateľa na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Z tohto dôvodu podáva proti rozhodnutiu o zamietnutí návrhu na prerušenie konania odvolanie, pričom v čase podania odvolania o zamietnutí návrhu nebolo právoplatne rozhodnuté o zamietnutí návrhu na prerušenie konania. Meritórne rozhodnutie súdu za tejto procesnej situácie je prinajmenšom predčasné.

Súd odignoroval jeho žiadosť o zrušenie (odročenie) nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu, vychádzajúc z mylného skutkového stavu bez oboznámenia sa s obsahom predloženej ústavnej sťažnosti. Nesprávne aplikoval § 101 ods. 2 O.s.p., navyše keď on zdôraznil v žiadosti, že trvá na osobnej účasti právneho zástupcu na pojednávaní, avšak na takom, ktoré bude vedené nestranným sudcom na nestrannom súde.

Napokon on (odvolateľ) nemal možnosť sa vyjadriť k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Nemal možnosť vyjadriť sa ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie. Za takejto procesnej situácie došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu jeho práva na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom. On nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k dôkazom a prednesom vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich protitvrdení. Súd vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu určil sám. Porušil zásadu kontradiktórnosti súdneho konania, pritom kontradiktórnosť súdneho procesu sa neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale vzťahuje sa aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy, pričom nie je ani dôležité to, či tieto skutočnosti boli známe iba jednej strane, alebo žiadnej z nich. Táto zásada nie je obmedzená ani druhom súdneho procesu. Súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise.

Odvolateľ poznamenal, že ak odporca nereagoval na výzvu súdu, aby predložil písomné vyjadrenie k návrhu v zmysle ustanovenia § 114 ods. 3 O.s.p., mal súd rozhodnúť o návrhu rozsudkom pre zmeškanie podľa § 153b O.s.p. Skutkovým základom sa mal stať ním (navrhovateľom) tvrdý skutkový stav. Namiesto toho súd bez nariadenia pojednávania doplnil skutkový základ dokazovaním, ktorého obsah a rozsah si určil sám a následne vo veci meritórne rozhodol ignorujúc § 153b O.s.p.

Súd odignoroval všetky jeho tvrdenia o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu udržiavania a správy informačného systému a z titulu konkrétnych výdajov, napr. na administratívne spracovanie textov urgencií, na publikačné výdaje, spojené s vyhotovením urgencií, na poštovné a telekomunikačné výdaje. V tejto časti je rozhodnutie súdu nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, je prejavom svojvôle a arbitrárne. Z odôvodnenia rozsudku vôbec nie je zrejmé, akou úvahou súd dospel k presvedčeniu o tom, že majetková škoda nevznikla, rovnako sa to však týka chýbajúcich dôvodov pri nemajetkovej ujme. Nesúhlasí ani s tvrdením súdu, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil dlžník (povinný). Pravým právnym titulom je v danej veci nesprávny úradný postup exekučného súdu a za ten dlžník nemôže niesť zodpovednosť. V súdnom konaní hodlal prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie zabezpečil, súd však dokazovanie neprípustne skrátil len na dôkazy vykonávané ex offo, jeho (navrhovateľa) nepoučil podľa § 120 ods. 4 O.s.p. a neoznámil mu, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej, aby tak mal priestor navrhnúť alebo predložiť ďalšie dôkazy. Súd vo svojom rozhodnutí vôbec nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva navrhovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného článkom 48 ods. 2 Ústavy SR, ako práva na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného v článku 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na rozhodnutie v zákonom stanovenom čase. Rozhodnutie súdu je vnútorne rozporné, napriek tomu, že zistil porušenie práva, nekonštatoval ho a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy. Rozhodnutie založené na skutkovej a právnej chybe súdu, nie je v právnom štáte udržateľné.

Odporca písomné vyjadrenie k odvolaniu nepredložil.

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 10 ods.1 O.s.p.), po zistení, že odvolanie podal účastník (§ 201 prvá veta O.s.p.) v zákonom stanovenej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.), preskúmal vec v rozsahu danom v ustanovení § 212 ods. 1 O.s.p., viazaný rozsahom i dôvodmi odvolania a aplikáciou postupu podľa

§ 156 ods. 3 O.s.p. v spojení s § 211 ods. 2 a § 214 ods. 2 O.s.p. rozsudok okresného súdu potvrdil podľa § 219 ods. 1,2 O.s.p. pre vecnú správnosť.

Krajský súd vyhodnotil odvolanie navrhovateľa za nedôvodné.

Preskúmaním spisu odvolací súd zistil, že súd prvého stupňa v prejednávanej veci zistil riadne skutkový stav, vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu. Pri vykonaní dôkazov vychádzal najmä z procesného návrhu navrhovateľa na vykonanie dokazovania ním označeného priamo v návrhu na začatie konania. Vychádzal z rozhodujúceho a podstatného dôkazu, ktorý navrhovateľ označil, z obsahu súvisiaceho exekučného spisu. Vykonané dôkazy vyhodnotil súd v súlade s ustanovením § 132 i nasl. O.s.p. a vec správne právne aj posúdil. Krajský súd sa v celom rozsahu stotožnil i s písomným odôvodnením napadnutého rozhodnutia a len na zvýraznenie správnosti záverov súdu prvého stupňa považuje za svoju povinnosť vyjadriť sa k podstatným odvolacím argumentáciám.

Za rozporuplné vyhodnotil krajský súd odvolací argument navrhovateľa, ktorým namieta nestrannosť súdu a zaujatosť sudcu prejednávajúceho aktuálnu právnu vec. Je jednoznačné, že zákonná sudkyňa, ktorej vec bola pridelená na prejednanie a rozhodnutie JUDr. Anna Majeríková uznesením Krajského súdu v Žiline č.k. 10NcC/100/2013-21 zo dňa 19.2.2013 nebola vylúčená z prejednávania a rozhodovania veci a naviac námietka navrhovateľa v odvolacom konaní vytykajúca nedodržanie princípu zákonného sudcu nemá svoj právny základ v danom štádiu rozhodovania o jeho odvolaní. Z pohľadu tejto procesnej situácie mal súd prvého stupňa splnené všetky podmienky, aby vec v neprítomnosti účastníkov prejednal postupom podľa § 101 ods. 2 O.s.p. Krajský súd zvýrazňuje i tú okolnosť, že uznesenie Krajského súdu v Žiline o nevylúčení JUDr. Anny Majeríkovej prevzal právny zástupca navrhovateľa 15.4.2013. Boli splnené procesné podmienky na meritórne prejednanie veci. Navrhovateľ pojednávanie vytyčené na deň 25.5.2015 žiadal zrušiť, odročiť z tzv. z dôležitého dôvodu. Tento dôležitý dôvod oprel o tú argumentáciu, že v konaní podal návrh na prerušenie konania do rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie o prejudiciálnych otázkach v nadväznosti na konanie o náhradu škody pre porušenie práva Európskej únie prebiehajúcim na OS Prešov pod sp. zn. 7C/6/2010 a o tomto procesnom návrhu bude treba písomne rozhodnúť. Podľa názoru odvolacieho súdu neexistoval dôvod na odročenie pojednávania, pretože o totožnom procesnom návrhu navrhovateľa už okresný súd rozhodol uznesením 17C/307/2012-111 zo dňa 4.2.2015, jeho uznesenie bolo potvrdené uznesením Krajského súdu v Žiline 11Co/105/2015-133 zo dňa 16.3.2015, označené rozhodnutia boli doručené aj právnemu zástupcovi navrhovateľa.

Písomné vyjadrenie odporcu k návrhu navrhovateľa okresný súd doručoval právnemu zástupcovi navrhovateľa dňa 27.11.2013. Neobstojí preto odvolací argument navrhovateľa, že sa nemohol oboznámiť s obsahom vyjadrenia odporcu k posudzovanej veci. Napokon navrhovateľovi vecná argumentácia odporcu k návrhu je známa z totožných sporov (v konaniach o návrhu podaných v tisícoch právnych veciach), navyše bez akýchkoľvek prekážok navrhovateľ mohol využiť priestor zúčastniť sa meritórneho pojednávania, argumentovať priamo na pojednávaní, navrhovať dôkazy, vyjadriť sa k vykonaným dôkazom, bolo na navrhovateľovi, či tento procesný priestor využije alebo nie. Tým, že sa navrhovateľ nezúčastnil meritórneho pojednávania, o takúto možnosť sa obral sám.

Krajský súd vyhodnotil za účelový odvolací argument, ktorým odvolateľ poukazuje na predčasnosť meritórneho rozhodovania z dôvodu, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí jeho návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p. Uvedená argumentácia nemá žiaden základ, keďže v odvolaní napadnutom rozsudku o takomto procesnom návrhu navrhovateľa na prerušenie konania rozhodované nebolo.

Súd prvého stupňa bol dôsledný i v dôkaznom konaní, skutkové okolnosti podstatné pre ustálenie existencie/neexistencie základu právneho nároku zisťoval z obsahu pripojeného exekučného spisu 18Er/2978/2010, skutkové zistenia súdu prvého stupňa korešpondujú s existujúcou procesnou situáciou v predmetnom spise. V dôvodoch rozhodnutia okresný súd dáva účastníkom konania relevantné a podrobné odpovede na všetky skutkové i právne významné otázky z ktorých vychádzal, uviedol ktoré ustanovenia súvisiacich právnych predpisov na posudzovanú vec aplikoval, vychádzal z rozhodovacej praxe súdov v oblasti spotrebiteľskej ochrany, ochrany práv spotrebiteľov, ako aj zo súvisiacej povinnosti exekučného súdu i v štádiu exekučného konania poskytnúť zákonom vyžadovanú ochranu spotrebiteľovi.

Nie je povinnosťou súdu pre prípad nevyjadrenia sa odporcu k žalobnému návrhu postupovať podľa § 114 ods. 3 O.s.p. a rozhodovať rozsudkom pre zmeškanie podľa § 153b/ O.s.p.. Napokon v konkrétnej posudzovanej veci takáto procesná situácia nevyvstala. Odporca sa k návrhu navrhovateľa vyjadril, písomné vyjadrenie odporcu právnomu zástupcovi navrhovateľa súd doručil, navyše návrh navrhovateľa v merite veci bol súdom zamietnutý pre neopodstatnenosť.

Zodpovednosť za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom orgánu štátu je naplnená, ak sú splnené (prítom ide o kumulatívne splnenie podmienok) všetky zložky tohto zodpovednostného vzťahu, t.j. existencia nesprávneho úradného postupu, vznik škody, príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a škodou. Za nesplnenia prioritnej - základnej podmienky zodpovednostného vzťahu - existencie nesprávneho úradného postupu,- akékoľvek otázky spojené s tvrdením o vzniku škody, výške škody, príčinnej súvislosti medzi škodou a nesprávnym úradným postupom, resp. akékoľvek otázky spojené s tvrdeniami o vzniku nemajetkovej ujmy sú bez právneho významu. Preto odvolacie argumentácie navrhovateľa smerujúce či už k výške škody, k výške nemajetkovej ujmy sú bezpredmetné.

Ďalšie odvolacie argumentácie odvolateľa pri právnom posúdení veci významné neboli.

V súvisiacom výroku o náhrade trov prvostupňového konania rozhodnutie súdu prvého stupňa má oporu v § 142 ods. 1 O.s.p.

O trovách tohto odvolacieho konania krajský súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že účastníkom (žiadnemu z nich) ich náhradu nepriznal. Navrhovateľ v odvolacom konaní úspešný nebol, bolo by jeho povinnosťou nahradiť trovy úspešnej procesnej strane - odporcovi, odporca si však tieto trovy neuplatnil a ani z obsahu spisu nevyplývalo, že by mu boli vznikli v súvislosti s podaným odvolaním navrhovateľa nejaké trovy.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v senáte v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie prípustné **n i e j e**